

[Indenrigsministeren.]

sige i Dag, at man maa, naar man søger at opføre Forholdet mellem Hovedstaden og Staten, ikke glemme, at Hovedstaden rummer et stort Tal af Statsinstitutioner paa alle mulige Omraader, som frembyder Fordele for Hovedstaden og dens Befolkning, som slet ikke har noget tilsvarende andetsteds her i Landet, det gælder paa det forvaltningsmæssige, det videnskabelige, det kunstneriske Omraade, det gælder med Hensyn til store Statsanlæg, baade Bygninger og Parker, og paa mange, mange andre Omraader, saaledes at vi ikke, naar vi skal komme til en virkelig objektiv Løsning af dette Problem, udelukkende kan holde os til den talmæssige Opgørelse paa enkelte Omraader, men maa søge videre ud for at naa til et Resultat, som kan siges at indeholde Retfærdighed, at gøre Ret og Skel til begge Sider.

Det ærede Medlem Hr. Jønson var ogsaa inde paa Boligspørgsmaalet og meddelte det høje Ting, at der her i København var 1 329 husvilde Familier med 3 500 Børn, og derfor mente det ærede Medlem, at hele Boligspørgsmaalet bør tages op til Overvejelse med en hurtig Løsning af Husvildeproblemet for Øje. Jeg ved ikke bedre end, at vi gennem en lang Aarrække har haft dette Spørgsmaal fremme til Overvejelse, og jeg ved heller ikke bedre end, at man til Løsning af Husvildeproblemet igennem de sidste ti Aar har bragt overordentlig store Ofre baade fra Statens og fra Kommunernes Side. Og ikke mindst har Hovedstadskommunen bragt store Ofre. Det var da ogsaa ganske naturligt for mig ved den Lejlighed, som det ærede Medlem Hr. Jønson mindede om, at takke Københavns Kommune for den Indsats, som den paa dette Omraade har gjort. Om vi kunde være sluppet billigere og lempeligere igennem, hvis vi ikke var blevet ført ind i den Boligpolitik, som vi førtes ind i i de første Krigsaar, er en anden Sag; men man maa se paa det Grundlag, hvorpaa der skal handles, og saaledes som dette nu en Gang var tilrettelagt, mener jeg, at Københavns Kommune har ført en Boligpolitik, som vi maa være taknemmelige for, og som i Forbindelse med de Ofre, der er bragt fra Statens Side, saa effektivt, som man har været i Stand til det og haft økonomiske Kræfter til det, har modvirket Husvildeulykken her i Landet. Men hvad det ærede Medlem saa mener med, at nu skal vi hurtigt tage Sagen op med det Formaal at naa til en Løsning, ja, det er jeg ikke ganske klar

over. Jeg er nemlig ikke helt sikker paa, at den Byggeperiode, som vi har gennemlevet, navnlig i de sidste otte Aar, ikke har medført et Byggeri her i Hovedstaden, som en skønne Dag fører os ind i en Misère, der minder om den, vi gennemlevede herinde for snart en Snes Aar siden. Jeg føler mig ikke overbevist om, at det ikke den Dag, da Huslejlovgivningen bortfalder, og der derigennem hurtigt vil ske en Udligning af de nuværende Forhold, saaledes at den tilstedeværende Boligmasse, hvad der efter min Mening ikke er Tilfældet nu, fuldkommen udnyttes, vil vise sig, at vi netop faar de Vanskeligheder, som vi ikke just kan øjne nu, og som de husvilde, efter manges Mening, er Udtryk for, at vi er langt borte fra. Jeg ved nu ikke, om det ærede Medlem tænker paa, at vi straks skulde sætte os i Bevægelse for at tilvejebringe andre Tilstande ved Huslejlovgivningens Ophør. Hvis det er det ærede Medlems Mening, kan jeg tilsige ham min Medvirkning dertil. Jeg anser Huslejlovgivningens Opretholdelse her i København for ikke blot ikke at være nødvendig, men for paa nærværende Tidspunkt at være skadelig. Nu er Husvildetallet jo ikke ubetinget Udtryk for, at der længere er Bolignød til Stede her i Hovedstaden; thi der vil i et meget stort Bysamfund som det københavnske, hvor man nu en Gang er kommet ind paa en betydelig Boligforsorg, uden at have nogen ubetinget Pligt dertil, altid være et Antal af Familier, som paa Grund af snart disse, snart hine Forhold har Vanskelighed ved at bo i Hus sammen med andre eller ikke ønsker at have den Byrde, som Boligafgiften betyder, hvilende paa sig, og som derfor udnytter Kommunernes Tilbud om at skaffe dem Lejlighed.

Jeg forstod ikke, hvad det ærede Medlem mente med at udtale, at København paa Boligomraadet krævede samme Ret som det øvrige Land. Jeg ved ikke bedre end, at København i høj Grad har nydt samme Ret som det øvrige Land, ja, endogsaa ved Fordelingen af Statsboligfondens Midler har hjembragt en overordentlig væsentlig Del af disse Beløb, større, end Københavns Indbyggertal i Forhold til Landets Indbyggertal som Helhed kunde berettigede Byen til. Det var dog ganske naturligt under Hensyn til de Forhold, som gennem Aarene var opstaaet her. Men hvad det ærede Medlem mener med, at der nu maa kræves samme Ret for Hovedstaden, forstaar jeg aldeles ikke. Det kan kun synes jeg, være, at Hovedstaden opnaar frie